

Att växa i gemenskap -den lilla gruppen

Predikan av Jan-Gunnar Wahlén 30 okt 2016

Inledande dialog

- J-G: -Vad fint att ni kunde komma hit. Vi känner ju varann sen tidigare i församlingen men nu har ni anmält intresse att gå med i en sån här Veckogrupp, eller cellgrupp som vi också kallar det för att det är så fångslande! Jag tänkte att vi skulle börja med att fundera på vad vi vill med gruppen. Alltså om ni har några tankar på hur ni tycker att vi ska lägga upp det och så. Ni är ju inte nya för varann så ni vågar säkert berätta hur ni tänker och känner.
- Micke: -Jag ser verkligen fram emot bibelstudierna. Det är viktigt att vi går på djupet och inte bara skrapar på ytan. Nånting som jag funderat mycket över är 3 Mos Renhetslagarna och det där med spetälska på hus tycker jag verkar intressant.
- J-G: -OK. Vad säger du om det, Christer?
- Christer: -Att vi skulle somna! Här sitter du och pratar om GT:s renhetslagar medan det finns människor därute som inte vet vem Jesus är! Jag tycker att vi ska bjuda in alla våra icke-kristna vänner och så vittnar vi om vad Jesus har gjort i våra liv! Då är det nån mening med den här gruppen!
- Gunbritt: -I så fall vet inte jag om jag vill vara med! Hur skulle jag våga öppna mig för en massa människor som jag inte känner? För mig är det viktigt med en trygg grupp där jag vågar berätta om mina problem och veta att det stannar här.
- Anki: -Och älta problemen i all oändlighet? Nej du Gunbritt, vad som behövs är BÖN, inte en massa prat. Bön, bön bön!
- Sara: -Men vad händer om man inte får bönesvar? Vad gör man när Gud känns långt borta? Eller får ni alltid bönesvar? För mig känns det viktigt att vi vågar prata om våra tvivel och inte bara ber hela tiden! Tron måste ju vara äkta!
- J-G: -Tack! ... det där var ju fem väldigt ... intressanta bidrag till vår fina grupp. Jag kom plötsligt på att jag hade ett viktigt möte att passa. Ni kan väl släcka när ni går! Tack för ikväll!

Därefter hade vi ett panelsamtal med hemgruppen. Vi pratade om vad gruppen har fått betyda för oss under de tre år som den har funnits. Sen kom själva predikan.

De troendes gemenskap

De som tog till sig hans ord lät döpa sig, och den dagen ökade de troendes antal med inemot tre tusen. Och de deltog troget i apostlarnas undervisning och den inbördes hjälpen, i brödbrytandet och bönerna.

Alla människor bävade: många under och tecken gjordes genom apostlarna. De troende fortsatte att samlas och hade allting gemensamt. De sålde allt vad de ägde och hade och delade ut åt alla, efter vars och ens behov. De höll samman och möttes varje dag troget i templet, och i hemmen

bröt de brödet och höll måltid med varandra i jublande, uppriktig glädje. De prisade Gud och var omtyckta av hela folket. Och Herren lät var dag nya människor bli frälsta och förena sig med dem. (Apg 2:41-47)

Inledning

Så här beskrivs den första kristna församlingens gemenskap i Jerusalem. Mycket kan sägas om den här texten men det som sticker ut för oss är nog egendomsgemenskapen. Var de första kristna kommunister? ”Har jag närt en kommunist vid min barm?” Ja, det beror på vad vi menar med ordet. Vi kan konstatera att det inte finns något allmängiltigt bud om egendomsgemenskap i Nya Testamentet och vi vet inte om det fanns flera församlingar som praktiserade det. Men det får vi inte använda som bortförklaring eller ursäkt för ett materialistiskt och individualistiskt liv. Vi har all anledning att ifrågasätta flera av vår tids värderingar. Förra veckan läste jag en intressant artikel i tidningen *Dagen*. Där intervjuas tidsforskaren Jörgen Larsson som skrivit boken *Rik på riktigt*. Han säger att ”en betydande anledning till nutidsmänniskans tidsbrist är själva ägandet. Att vi helt enkelt lider av ägandestress. Omsorgen om hus, bilar, kläder och prylar äter upp vår vardag i ett samhälle där konsumtionsnivån ständigt ökar”. Därför ”gör vi klokt i att välja tid före pengar. Om vi väljer att gå ner i arbetstid och sänka vår konsumtionsnivå –så kommer stressen att minska och vi mår bättre” (G Møller 21/10 -16 Dagen). Nu är det inte alla som har möjlighet att göra ett sådant val men visst är det en intressant slutsats att det finns andra värden än de materiella. Och det talar starkt för att prioritera nära relationer som vi talar om i dag.

Jag skulle vilja säga några ord om vers 46: ”De höll samman och möttes varje dag troget i templet, och i hemmen bröt de brödet och höll måltid med varandra i jublande, uppriktig glädje”. Församlingen är prioriterad. De är överlåtna till gemenskapen och det finns en stor trohet. Sen kommer vi till det som jag ser som den kristna församlingens två ben: i templet och i hemmen. Den stora och lilla gruppen. Om vi *bara* har den stora kan det bli lite opersonligt och om vi bara har den lilla riskerar det att bli lite trångt. Den stora gruppen ger perspektiv och vidgade vyer medan den lilla ger närhet och gemenskap. I dag lyfter vi särskilt fram den lilla men båda behövs.

Paulus skriver: ”När ni samlas har var och en något att bidra med: sång, undervisning, uppenbarelse, tungotal eller uttolkning. Men allt ska syfta till att bygga upp.” (1 Kor 14:26). Den här uppmaningen kan knappast vara riktad till en alltför stor grupp; då skulle dom aldrig ha kommit hem. Delaktighet i gudstjänsterna är viktigt men den lilla gruppen är som skraddarsydd för att alla ska kunna bidra. Husförsamlingar var inget konstigt i urkyrkan. Paulus avslutar Romarbrevet med en rad personliga hälsningar och då nämner han bl.a. ett gift par som heter Prisca och Aqila och skriver: ”Hälsa också församlingen som möts i deras hus.” (Rom 16:5). Man behövde ingen kyrkolokal för att räknas som en församling.

En hemgrupp, veckogrupp eller husförsamling kan se väldigt olika ut och det är OK. Ni fick fem karikatyrer förut. Lärartypen ville ha djuplodande bibelstudium. Evangelisten ville bjuda in vänner och bekanta (helst alla folk och stammar verkade det som). En person ville först och främst ha en omsorgsgrupp. En efterlyste en renodlad bönegrupp medan en ville ha utrymme att prata om tro och tvivel. Allt det här kan man ju inte göra samtidigt. Man måste enas om någon slags inriktning men man kan också göra lite olika saker vid olika tillfällen. Det är

viktigt att man har ett öppet samtal om vilken inriktning man vill välja så att det inte kommer surt efteråt.

Nu ska jag inte bestämma hur grupperna i Lundhagskyrkan ska se ut men när jag genom åren besökt ett antal grupper i olika församlingar på olika platser så har jag märkt att bönen ofta får stryka på foten, även i de fall då det kallas bönegrupp. Det är ofta fin gemenskap och gott fika men jag skulle vilja uppmuntra till bön när ni träffas, även i råd, servicegrupper och andra arbetsgrupper. Jag tror det är oerhört viktigt för atmosfären i en församling. I den lilla gruppen är det enkelt att leda i bön och jag tror Gud njuter av att höra våra olika röster. Vi ber inte för att imponera på någon utan för att bygga gemenskap med Gud och varandra. Och de som ber tillsammans får väldigt starka band till varandra. ”En tretvinnad tråd brister inte så lätt”. Om ni har icke-kristna i gruppen ska ni inte tona ner bönen. Jag har flera exempel på att de gillar att höra våra böner. I en mindre grupp kan man också pröva vingarna när det gäller de andliga gåvorna. Här får vi öva. Här kan vi be Gud om profetiska ord och i en trygg miljö kan vi dela dom, lägga händerna på varandra och be.

Det jag talar om i dag är inte ytterligare en verksamhet som man måste orka med utan en kraftkälla. Här är inte fokus på att **göra** utan **vara**.

Gudstjänsten är centrum i en församling men den kan inte fylla alla behov. Det går inte att ha lika bra gemenskap med alla som sitter här inne. Det går inte att se alla och hinna fråga hur alla har det. När 3000 kom till tro på en dag behövdes det mindre grupper. ”Den inbördes hjälpen”-där de kristna hjälpte varandra med praktiska saker skulle inte ha fungerat annars. Och så är det även för oss.

Avslutning

Nu har vi sjungit hemgruppens lov i dag. Och för mig har det betytt oerhört mycket att vara med i ett sådant sammanhang på de olika platser där jag har bott. Men jag har inte sagt att det här alltid är enkelt. Som någon sa: ”Det här med hemgrupper är en väldigt fin idé. Det är bara ett problem och det är att det finns människor i dom.” Men det är väl också charmen. Att det ena mötet inte är det andra likt eftersom vi är oförutsägbara, levande människor. Sen skulle jag också vilja säga att vi har en fiende som absolut inte vill att våra relationer ska fördjupas och därför finns det alltid ett motstånd mot fungerande hemgrupper. Varför är det så svårt att få till det? Varför krockar det med tusen och en saker? Ja, ibland kan det andliga motståndet faktiskt vara förklaringen. Och det säger jag bara för att vi ska vara medvetna om det. Men det verkar inte vara något som gjorde de första kristna ängsliga. Tvärt om höll de måltid med varandra i jublande, uppriktig glädje. Det tror jag faktiskt är belöningen när vi öppnar oss och delar varandras liv.